

Твоя
Вильма

Гюдрун Скреттінг

Твоя Вільма

З норвезької переклала
Наталя Іліщук

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.113.5-31
С 45

© Gudrun Skretting

First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2022

Published in agreement with Oslo Literary Agency

Гюдрун Скреттінг

С 45 Твоя Вільма [Текст] : роман / Гюдрун Скреттінг; переклад з норв. Наталі Ілщук. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 600 с.

ISBN 978-966-448-266-7

У житті Вільми Ваєрьод розпочинається нова сторінка. Вільма відкрита для нових досвідів, вражень і, можливо, навіть кохання. Але якщо даруєш комусь своє серце, чи можна бути впевненою в тому, що його не розіб'ють? А ще в неї вдома тепер оселився чоловік, загадковий медіум, який, як Вільма припускає, може бути її близьким родичем. Звучить заплутано? Щоб дізнатися правду, жінці доведеться розгадати давню сімейну історію, переглянути старий родинний архів і навіть записи на проєкторі, й несподівано з'ясувати, хто ж був таємним коханням її двоюрідної бабусі.

Ця книжка — про різну любов: про любов у парі, до дітей, до себе, а врешті — до життя, яке обов'язково триватиме.

УДК 821.113.5-31

Книгу видано за фінансової підтримки NORLA

© Гюдрун Скреттінг, текст, 2022
© Наталя Ілщук, переклад, 2024
© Тетяна Омельченко,
обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2024

ISBN 978-966-448-266-7 (укр.)

ISBN 978-82-03-39428-7 (норв.)

Усі права застережено

*Моїй любій мамі, яка в усьому —
від найбільшого до найменшого — саме така, як є*

Уявіть, що ви малюєте новонароджене дитя. Лінія за лінією, щоб відтворити це крихітне диво, додати тіні біля носика, сформувати стиснутий кулачок, який ще ні за що не встиг ухопитися, оченята, які ще не мружилися ні від сонця, ні від сліпучого снігу.

І по кожній лінії знати, що саме це дитя назавжди відділить минуле від сьогодення, радість — від смутку, світло — від темряви. Що відтепер ніщо не буде так, як раніше.

Дитя — це початок, а для мене — кінець.

Отож чи можна виграти в коханні? Ні. Кохання дає лишень можливість втратити все.

Життя, так би мовити

— Ем... *тобі* сподобалося?

Саме так і саме цими словами почалася нова сторінка в моєму, Вільми Ваєрьод, дивному житті. Саме так гучно хочеться про це заявити. Саме так чітко і ясно.

Адже не можна заперечити, що певні досвіди мають більше значення, ніж інші.

Певно, мені варто додати, що це спитав Роберт.

Зверху, трохи захеканий, зі скуйовдженим волоссям та червонішими, ніж зазвичай, щоками.

Так, Роберт. Саме він.

Усе трапилося на Святвечір. Подавали запечену баранину з вишуканими гарнірами, торт, малинове морозиво. Та головне — не страви, а сяйво дитячих очей. Була уся сім'я Амді, Роберт і я — і то було (хоча й за повної відсутності конкуренції) найкраще святкування Різдва в моєму житті.

А зараз Роберт стояв у снігу на дорозі додому — ми верталися з вечірнього святкування. Коли я дивилася вгору на нього й зашнуровувала черевик, він так і запитав: чи сподобалося. Мені.

— Таке сімейне Різдво, маю на увазі, — продовжував він, — тепер, як уже все, типу, закінчилося...

Це було саме те. Те, що могло розпочати нову сторінку майже усього подальшого життя.

Я гадала, що все закінчилося. І закінчилося добре. Здебільшого. Закінчилося там, під різдвяним небом, на крихтній бічній вуличці в Аскері*, для жінки у теплій шапці, з льодоступами на черевиках. Для жінки, яку звати Вільма Ваєрьод.

Себто для мене.

Проте спершу я хотіла б зазначити: те, що щось закінчилося, не обов'язково означатиме, що воно забулося. Я ж бо теж не машина якась. Хоча й іноді видаюся трішки... ем-м, метричною, можливо.

Ну, що ж.

Ні, я все ще іноді проводжу пальцями по написаних від руки листах, зронюю кілька крапель сліз за усім, що могло би бути. Я хотіла б також час від часу шукати якусь відповідь, та, знаючи себе, чітку відповідь я навряд чи коли-небудь знайшла б.

* Муніципалітет поблизу Осло. Тут і далі — примітки перекладачки.